

't huisje
aan de
waterkant

't Huisje aan de waterkant

't Huisje

aan de waterkant

en andere verhalen

Geïllustreerd

door

Richard le Mans

Internationaal Zendingsgenootschap
der Z.D.A.

Reformatiebeweging
Dalweg 11 - Zeist

't Huisje aan de waterkant

„Daan, ben je wakker?” Daan zegt niets. Hij slaapt nog en merkt niet eens, dat de zon al door de ramen kijkt. Maar Wim wel, die is al lang wakker en geen wonder, vandaag gaan ze naar opa en oma, en naar de poesen. Bij opa en oma kun je hollen en springen zoveel je maar wilt.

Voor het huis van oma is een groot water en daar komen grote schepen door. Wim moet denken aan de mooie dagen die hem wachten en kan niet meer slapen. Maar die slaperige broer, dat die nu niet wakker wil worden. Anders slaapt hij ook niet zo lang. Zal hij Daans neus dicht knijpen?, dan is hij zo wakker. Nee, toch maar niet doen, want als vader het hoort, zal het er niet best voor hem uitzien.

Wim woelt maar wat in zijn bed. Hoe laat zal het wezen? Zal hij even gaan kijken? Heel zachtjes opent hij de deur. „Piep, piep, piep,” dat die nare deur nu juist moet piepen. Zouden vader en moeder het ook horen? Alles blijft stil. Op de klok is het nog geen zes uur. Wat is het nog vroeg. Nog maar even naar bed. De zon kijkt heel vriendelijk door de ruiten. Nu komt er een wolkje voor langs en dan komt ze weer kijken. Hoor een lijster, die zingt zijn morgenlied. Wat klinkt dat mooi. Hij vertelt, dat hij blij is en geen wonder, want hij is vader van vier vogelkindertjes. Het nestje zit in de heg. De jonge vogeltjes hebben al veertjes. Nog even en dan vliegen ze uit en gaan de wijde wereld in en zingen ook hun vrolijk wijsje. Wim moet denken aan het mooie liedje, dat hij van de juffrouw op school geleerd heeft. Zal hij het eens zachtjes zingen?

Klein vogeltje op groene tak, wat zingt g' een lustig lied.

We hebben in ons hele boek, zo'n aardig wijsje niet.

O, zeg o zeg ons, aardig beest,

Wie toch uw meester is geweest?

O, zeg o zeg ons, aardig beest,

Wie toch uw meester is geweest?

Het versje is uit. Het tweede coupletje kent hij nog niet, dat moet juf hem nog leren. Maar toch weet hij wel, wie die meester is, die hun dat stemmetje gaf en hun dat zingen leerde. Vader heeft wel eens verteld, dat de Here alles gemaakt heeft, dus ook de vogeltjes en de bloemen en de dieren. Even door het raam kijken waar hij zit. Hij doet het raam open en kijkt naar buiten. Ha, daar zit hij, daar op de heg. Maar wie zit er vlak bij? De grijze poes van de buurman, die wil het vogeltje vangen en opeten. Die ondeugende poes. Ze waagt een sprong. Lekker mis. „Lelijke poes wil je dat wel eens laten” roept Wim en hij slaat met beide handen in de lucht. Wim is zo boos, dat hij staat te trappelen van kwaadheid en trapt dan zo maar op Daans hoofd. Deze schrikt wakker en broemt:

„Wat is dat nou? Waarom trap je op mijn hoofd?”

En dan vertelt Wim de geschiedenis van de lijster en de poes. Nu begrijpt Daan alles en is ook niet meer boos. Ze liggen nu te wachten totdat vader hen zal komen roepen. Ze praten nu druk over de reis. Eerst met de trein, dan met de bus en daarna nog een heel eind lopen. Misschien komt opa hen wel halen met de motorboot, dat zou fijn zijn.

Dan klinkt vaders stem: „Zijn jullie al wakker jongens?”

„Ja, vader”, roepen ze en ze springen meteen uit hun bed, wassen zich en kleden zich vlug aan. Moeder heeft de boterhammen al klaar. Wim pakt de Bijbel en dan gaat vader daar uit lezen. Hij leest over

Jozef, dat zijn broers boos op hem zijn en hem in een diepe kuil wierpen en later verkochten aan vreemde mensen, die hem meenamen naar een ver land. Daar moest Jozef werken in een groot huis. Maar de Here zegende hem in alles wat hij deed. En zijn meester stelde hem aan over alles, wat hij had. Maar de vrouw van zijn meester was een hele boze vrouw en voor deze vrouw vluchtte Jozef uit het grote huis, en dan ging deze vrouw hele lelijke dingen van hem vertellen, die helemaal niet waar waren. Ze jokte alles. De arme Jozef moest nu in de gevangenis. Maar eigenlijk was hij niet arm, maar heel rijk, want hij had de Here lief en dan ben je rijk. De Here had hem ook lief en zorgde voor hem, ook in de gevangenis. Van gevangene werd hij later onder-koning van het land. Maar dat komt de volgende keer.

Na het bidden mogen de jongens gaan eten.

De boterhammen gaan er deze

keer veel vlugger in dan anders. Na het eten trekt vader zijn jas aan, om de jongens naar het station te brengen. Ze dansen van plezier, zo fijn vinden ze het. Ze nemen afscheid van moeder en deze kijkt haar jongens eens aan en vraagt:

„Zullen jullie lief zijn?”

„Ja moeder.”

Dan gaan ze met vader op weg. Ze kijken nog even achterom naar moeder, die staat te wuiven en ze wuiven terug. Ieder aan een kant van vader, lopen ze nu stevig door.

„Hoeveel wagens zou de trein hebben, vader?”

„Ik weet het niet Wim”, zegt vader.

„Vier”, zegt Daan.

„Niet waar”, zegt Wim. „Als vader het niet weet, dan weet jij het helemaal niet.” En al kibbelend komen ze aan het station. Vader koopt de kaartjes en brengt hen in de trein. Wim moet op de kaartjes passen, hij is de oudste. Ze kunnen ieder op een bank gaan zitten, want het is niet druk in de trein.

„Kijk Wim, daar staat verboden te roken”. Wim ziet het ook en zegt: „Daarom willen de mensen hier niet zitten.”

„Zou roken zo lekker zijn?”

„Nee hoor!”, zegt Wim, „het is heel vies”.

„Hoe weet je dat?”

„Ik heb het eens geprobeerd.”

Daan kijkt zijn broer met grote ogen aan. „En weet moeder dat wel?”

„Ja hoor”, zegt Wim. „Ik was bij buurman, en toen hij de kamer uit was heb ik het stilletjes geprobeerd.”

Buurman rookt, dat wist Daan wel.

„Maar het was niet lekker. Ik werd ziek, en zo merkte moeder wat ik gedaan had. Ik moest naar bed en moeder zei: „Kinderen, die

roken worden ziek en zieke kinderen horen in bed." Zo heb ik de hele dag in bed moeten blijven. Vader zegt, dat er vergif in tabak zit en daar word je ziek van."

Daar komt de conducteur: „En jongens mag ik jullie kaartjes eens even zien?" Hij bekijkt de kaartjes, knipt er een gaatje in en geeft ze dan weer aan de jongens terug en zegt: „Het volgende station moeten jullie uitstappen."

„Ja, mijnheer." „Nog even en dan zijn we er", zegt Wim.

De trein fluit.

„Nu zijn we bij de overweg," zegt Daan.

De trein gaat zachter rijden en dan staat hij stil. Wat een mensen staan er te wachten, die moeten allemaal mee. De jongens stappen uit en lopen naar de uitgang.

„Weet je wel welke bus we moeten hebben, Wim?"

„Jawel", en hij loopt in de richting van de bus. Ze merken helemaal niet, dat oma op hen staat te wachten. Ze lopen haar zo maar voorbij. Maar oma ziet hen wel. Ze pakt Daan bij de arm. Deze kijkt verschrikt op en ziet, dat het oma is.

„Ja, dat hadden jullie niet gedacht hè?"

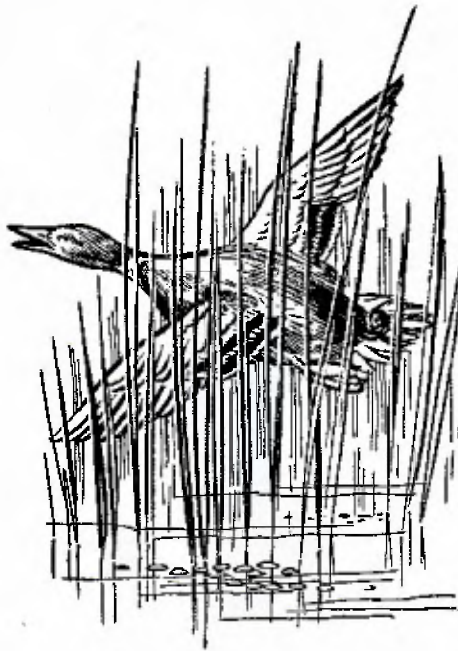
Ze geven haar elk een dikke zoen en brengen de groeten van vader en moeder over. Daarna mogen ze met oma boodschappen doen. De jongens babbelen maar en oma zegt maar ja, ze weet soms helemaal niet waar over ze het hebben.

De boodschappen zijn gauw gedaan en dan gaan ze naar de bus. Hij staat er al, het is een grote rode bus. Daan gaat op de eerste bank zitten, dan kan hij alles goed zien. Wim gaat op de tweede zitten. Oma laat hen maar. Het kan geen kwaad. De bus gaat vertrekken, hij rijdt heel hard. Nu gaat ze om een bocht en dan valt de arme Daan zo maar van de bank. Hij schrikt er van, maar doet zich geen pijn. De mensen moeten allemaal lachen. Dat vindt Daan niet leuk.

Nog even en dan zijn ze er. Wim drukt op een rood knopje en er gaat een rood lichtje branden, dat is het teken dat de bus moet stoppen. De bus stopt. Eerst stapt oma uit, dan Daan en Wim. Oma loopt een eindje terug en gaat dan naar de waterkant. Wat zou oma willen doen? Ze lacht eens, doet het riet opzij en wat zien ze dan? Opa met de motorboot!

„Dag opa”, roepen ze beiden.

„Dag jongens, zijn jullie daar? Stap maar vlug in de boot.”

Dat hoeft opa geen tweemaal te zeggen. In een wip zitten ze in de boot en dan gaan ze varen. Opa zit bij het roer en oma en de jongens op een bankje in het midden. Wim steekt zijn hand in het water en laat de golfjes door zijn vingers glijden. Wat gaat dat leuk en de boot schommelt zo fijn. Een eend vliegt verschrikt op.

„Die zit te broeden”, zegt opa.

„Ik zie het huis al”, zegt Wim.

Achter het riet staat een huisje met een schuur er aan vast. Een paar grote bomen staan er om heen en opzij staat nog een

zomerhuisje. Daar gaat opa 's middags in slapen, en dan mogen de jongens geen lawaai maken.

Nu varen ze naar de kant. De motor draait zachtjes door en opa pakt een haak en trekt de boot naar de kant toe. Ze springen meteen aan wal. Oma lacht en schudt haar hoofd. Die jongens toch. Als de

boot vast ligt, stappen ook opa en oma uit en gaan ze samen naar binnen.

Opa gaat in de grote leunstoel zitten en de poes wipt op zijn schoot en begint te spinnen. Oma is in de keuken bezig om het eten klaar te maken. Wim en Daan luisteren naar opa, die aan het vertellen is van vroeger. Ze moeten soms zo lachen, dat de tranen over hun wangen rollen. Dan wordt er geroepen, dat het eten klaar is en moeten ze aan tafel. De jongens zeggen allebei hun gebedje op voor het eten:

Gij geeft ons kleet en brood;
Gij helpt uit alle nood,
Geeft zonneshijn en regen;
Heb dank voor al Uw zegen. Amen.

Nu kunnen ze eten en als het op is, mogen ze nog even spelen en in in een groot boek kijken waar allemaal koeien in staan, grote en kleine. Opa zit de krant te lezen en oma zit te breien. Poes speelt met de kluwen wol, ze holt er mee door de kamer. „Mag niet poes”,

bromt oma. Maar ze meent het niet en dan begint ze zo maar te zingen:

Mientje had twee poesjes, een grote en een kleine poes.
De grote was de moeder, de kleine was de snoes.
De grote bracht de muizen, heus niet zonder gevaar,
Maar de kleine plukte liever de breikluwen uit elkaar.

Ze luisteren allebei. Wat kan oma toch mooi zingen. Maar dan! Dan klinkt opeens uit oma's mond: „Jongens nu moeten jullie naar bed.”

Ze mogen in de bedstee slapen. Het is net een koets. Er zijn twee deurtjes voor en als je die dicht doet is het helemaal donker en het duurt dan ook maar even of er komt uit de ouderwetse bedstee geen geluid meer. De jongens dromen de mooiste dromen.

Na een uurtje gaan ook opa en oma naar bed en is alles stil in het kleine huisje aan de waterkant. Ook buiten is het stil, alleen wordt zo nu en dan de stilte verbroken en klinkt er een geluid over dorp en land. Dat is de klok uit de grote toren van de dorpskerk.

De jongens slapen stevig door en ze merken niet eens, dat het licht is en dat er grote boten door de vaart gaan. Opa is al op en is druk bezig met de boot, want ze gaan straks varen. Hij is blij. Wat zullen de jongens het fijn vinden. Hij zal maar eens gaan kijken of ze al wakker zijn. Opa sloft naar binnen. Hij doet de deurtjes van de bedstee open. De zon schijnt door de ruiten precies op Daans neus. Opa kijkt tevreden naar de jongens en denkt aan vroeger, toen hij ook zo oud was. Ja, dat is al zestig jaar geleden. Toen zal ik ook wel zo hebben liggen slapen. Och, laat ze nog maar een uurtje slapen, ze hebben immers vakantie. Hij gaat eerst even naar oma toe, die ook al druk bezig is, om van alles en nog wat in de boot te brengen. Ze kijkt opa aan met een paar vriendelijke ogen, die zeggen willen:

„Wat hebben we het toch goed.” Ja ze zijn tevreden en gelukkig.
„Zijn de jongens al wakker?”

„Nee, ze slapen nog, maar ze moeten nu maar opstaan, anders wordt het zo laat.”

Opa gaat naar binnen en zingende maakt hij ze wakker.

In een wip zijn ze uit hun bed, wassen zich en trekken hun kleren aan. Daan merkt niet eens dat hij zijn kous verkeerd aantrekt en oma ziet het ook niet. Ze zegt: „Kom maar gauw mee naar buiten, waar de vogeltjes fluiten.”

Wim kijkt oma aan.

„Ja jongens, eten krijgen jullie straks in de boot.”

„Gaan we dan varen?”, roepen ze allebei tegelijk.

Oma ziet ze eens aan en vraagt: „Zouden jullie dat dan wel willen?”

„Ja, oma.”

„Vooruit dan maar.”

Ze dansen naar de boot, maken de touwen los, stappen in en daar varen ze al.

Wim zit aan het roer en hij voelt zich als een kapitein op een groot schip. Dat moesten vader en moeder en zijn vriendjes eens kunnen zien. Hij is met zijn gedachten zo ver weg, dat hij niet eens merkt, dat hij aan de verkeerde kant van de vaart is terecht gekomen.

Maar gelukkig is opa er nog en hij roept: „Hé, kapitein, waar wil je met ons naar toe?”

Wim schrikt er van en gooit gauw het roer om. Zo, nu is het beter en nu volle kracht vooruit. Wat gaat dat fijn, ze gaan steeds verder van huis.

Daan trekt eens aan zijn broekriem. Hij begint honger te krijgen. Zou oma dan helemaal vergeten zijn, dat ze nog niet gegeten hebben? Maar oma ziet het wel en ze pakt een grote trommel, die

vol zit met gesneden boterhammen. Ze geeft ieder een dikke boterham, die er als koek ingaat en dan nog één en nog één. Dan doet ze de trommel dicht. Nu kunnen ze er wel even tegen. En zo varen ze de wijde wereld in, tussen de weilanden door, waar de koeien lopen

te grazen. Langs boerderijen heen, waar de honden hard beginnen te blaffen, alsof ze willen zeggen: „Wat doen jullie hier, laat ons met rust.”

„Kijk eens”, roept Daan. „Daar vaart ook een bootje.” Een statige zwaan vaart om het bootje heen.

„Wat is hij groot en zijn hals is helemaal krom”, zegt Wim. „Kijk eens wat een mooie bloemen drijven daar. Hoe heten die?”

„Dat zijn waterlelies. Zal ik jullie eens een verhaaltje vertellen over bloemen?”

„Ja, oma vertel ons eens een verhaaltje.”

Oma begint:

„Het was op een mooie zomerse dag en Marianne ging aan de rand van het bos zitten en maakte van de bloemen die ze geplukt had kleine bosjes. Haar oogjes schitterden van blijdschap. Geen bloemenmeisje had betere ruikertjes van de blauwe korenbloemen, de rode klaprozen en margrietten kunnen samenstellen dan Marianne. Maar voor wie zouden die bloemen wel zijn? Er lagen al heel wat bosjes klaar en nog

maakte ze er meer. Zouden ze misschien bestemd zijn voor haar moeder, oma en oom en tante? Mijnheer van Zanten die op zijn wandeling de kleine bloemenvriendin heeft gadegeslagen, vroeg zich dit ook af. Hij had haar daar al meerdere keren gezien, hoe ze allemaal bosjes bloemen maakte.

Hij wilde ook graag weten waar al die ruikertjes naar toegingen. En in het voorbijgaan vroeg hij: „Je houdt zeker veel van bloemen, mijn kind?”

Marianne keek hem aan. „Ja mijnheer. Ik vind ze erg mooi.”

„Maar wat doe je nu met al die ruikertjes, je wilt zeker een kinderfeestje geven?”

„O, neen mijnheer”, antwoordde Marianne. „Ik wil wat beters doen. Ze zijn om kindertjes in het ziekenhuis blij te maken. Elke week breng ik er twintig ruikertjes heen.”

„En vinden ze dat leuk, wanneer je ze brengt?”

„Zeker mijnheer, ze zijn heel blij, wanneer ze mij met de bloemen zien.”

„Maar hoe ben je er toe gekomen? En vinden ze het in het ziekenhuis wel goed?”

Marianne keek de vragensteller aan en vertelde hoe zij er toe gekomen was. „Het is bijna zes maanden geleden, dat ik van de trap viel en een been brak. Ik moest toen naar het ziekenhuis. Daar lagen veel meer kindertjes die ziek waren. Ik vond het helemaal niet leuk daar te moeten liggen. Toen moeder de eerste keer op bezoek kwam bracht ze een bosje vergeetmijnetjes mee. Dat vond ik heel fijn en was er erg blij mee. Lang mocht moeder niet blijven en toen ze weg wilde gaan, begon ik te huilen. Ze zei toen: „Je bent een groot meisje en grote meisjes huilen niet. Ik kom gauw weer, je moet maar steeds naar de bloemen kijken en er aan denken, dat ik je niet vergeten zal.”

Ik heb dat ook gedaan en het was of de bloemen steeds mooier werden. Lang heb ik de bloemen niet gehad, eer het donker was, werd er nog een klein meisje gebracht. Ze kwam in het bed naast mij en ze was heel verdrietig. Even keek ze naar mij en ik vroeg haar hoe ze heette. Ze vertelde me dat ze Leentje heette en dat ze naar moeder terug wilde. Toen ze weer huilde, toonde ik haar mijn bloemen en vertelde haar wat mijn moeder tegen me had gezegd. Ze keek er naar en vroeg of zij ze ook even mocht hebben. En even later gingen de bloemen van bed tot bed en allen vonden ze ze heel mooi. Toen moeder weer kwam bracht ze een mooie roos mee. Ik vertelde haar, hoe het met de vergeetmijnietjes was gegaan.

Moeder zei: „De bloemen vertellen niet alleen dat de moeders de kinderen nooit vergeten, maar ook dat de Heiland steeds aan ons denkt. Hij heeft alles gemaakt en Hij wil dat de mensen ervan genieten. Als je naar de bloemen kijkt, dan denk je in je hartje: wat moet de Heiland, die dat alles gemaakt heeft wel knap zijn. Hij heeft de kinderen ook heel erg lief. Eens toen de kinderen ook naar Hem wilden luisteren, joegen de mensen hen weg. De Heiland zag het en zei: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert hen niet, want dezulken is het koninkrijk der hemelen.”

Ook de roos vonden ze allemaal erg mooi. En nu ik uit het ziekenhuis ben, zorg ik ervoor dat er bloemen komen.”

„Dat is mooi van je, kleine zendelinge”, zei mijnheer van Zanten, terwijl hij haar in haar rode wangen kneep. „Ga voort met dit werk en God zal je zegenen. Maar misschien kan ik je helpen?”

„Ja graag, mijnheer. Moeder heeft zo weinig tijd en ik wilde graag een kaartje met een Bijbeltekst erop aan de bloemen binden. Die kunnen ze dan leren. Zou u dat voor mij willen doen?”

„Ja hoor, dat wil ik wel voor je doen.”

Elke week ging Marianne nu met de bloemen naar mijnheer van

Zanten, waar ze van kaartjes werden voorzien. Nu begon pas de echte zending der bloemen, want door het geschreven kaartje werden de kinderen en ouders opmerkzaam gemaakt, hoe groot de liefde van de Heiland, de Redder der wereld, wel was. Marianne ontving een brief van een moeder van één der kinderen, die schreef, dat ze de Heiland had gevonden, door hetgeen haar kleine had geleerd in het ziekenhuis. Zo ging de bloemenzending verder en onze kleine bloemenuitdeelster was heel gelukkig, toen ze merkte, dat ze ook wat deed om mensen tot de Heiland te brengen."

„Dat is een mooi verhaal, oma."

„Ja jongens, zo kunnen we zien, dat hoewel de bloemen niet kunnen spreken, ze ons toch veel vertellen kunnen. Maar helaas zien veel mensen het mooie van de natuur niet meer."

„Opa, kijk eens, een zwarte vogel met een kuifje op de kop."

„Let maar eens goed op jongens, als hij gaat vliegen roept hij steeds zijn eigen naam."

Het is een Kievit en het is net alsof hij steeds harder gaat roepen. Ze wachten vol spanning af en ja hoor, daar vliegt hij de lucht in en roept maar steeds: „Kie-wi-wiet-wiet-iet-iet."

„Hier in de buurt zal zijn nestje wel zitten."

„Wat snel kunnen ze vliegen. Zo is hij hoog in de lucht en dan ineens is hij weer bij de grond. Opa hoeveel eieren zitten er in een Kievitsnest?"

„Meestal vier maar ook wel eens vijf."

„Hoe groot zijn de eieren?"

„Zullen we eens zoeken of we het nest kunnen vinden?"

„Ja, opa," roepen de jongens. En even later ligt de boot aan de wal en stappen opa en de jongens er uit.

„Nu moeten jullie maar goed naar de grond kijken. De eitjes liggen

in een rond kuiltje met wat stro of hooi er in. Kijk goed uit, dat jullie ze niet stuk trappen."

En dan gaan ze zoeken. Daan in het midden. Opa heeft het nestje al gauw gezien, er zitten eitjes in, maar hij zegt niets en loopt stil door.

„Er zit geen nestje,” roept Wim.

„Jawel jongens, zoeken jullie maar goed.”

Ze lopen nog eens terug en dan roep Wim: „Ik heb het, ik heb het.”

Ze staan er alle drie omheen. Er liggen drie olijfgroene eitjes in met zwarte stippen er op.

„Hoe lang duurt het voordat er kuikentjes uit komen, opa?”

„Ongeveer 26 dagen, Wim.”

„Wie broedt de eitjes uit het mannetje of het wijfje?”

„Beiden, maar het vrouwtje het meest.”

Daan kijkt vol bewondering naar het nestje met eieren. Opeens vraagt hij: „Opa wat eten kieviten?”

„Ze eten insecten, wormen en slakjes.”

Even is het stil, dan zegt hij: „wat ben ik blij, dat ik geen kievit ben, ik zou dat niet lusten.”

En dan gaan ze weer naar de boot en varen weer verder. De jongens kijken en niets ontgaat hun. Steeds zien ze weer wat anders.

Nu stuurt opa de boot weer naar de wal en legt hem stil.

„Waar zijn we hier opa?”

„In het dorpje waar opa gewoond heeft. We zullen er eens een kijkje nemen.” Opa stapt uit de boot en Wim en Daan ook.

„Gaat oma niet mee?” vraagt Wim.

„Nee hoor,” zegt opa. „Oma moet op de boot passen, dat die niet wegvaart.” Maar hij geeft oma een knipoogje.

Door de weilanden heen komen ze in een klein dorpje, waar kleine oude huisjes staan met een enkele grote boerderij. Ze lopen door het dorp en dan gaat opa door een groot ijzeren hek naar een boerderij. Ze gaan door de deur van het achterhuis naar binnen. Daar is de boer druk bezig. Hij maakt de koeien schoon, ze worden geborsteld en gekamd en de pluimen van de staarten gewassen.

„Goede morgen Adema, nog druk bezig?” „Ja Dijkhuis, ze moeten maar weer eens een beurt hebben. Maar ik zie je bent niet alleen?”

„Dit zijn een paar kleinkinderen en ze wilden wel eens zien, waar opa vroeger heeft gewoond.”

„Vinden jullie het fijn bij opa, jongens?”

„Ja mijnheer.”

Ze kijken hun ogen uit. Wat is zo'n boerderij groot als je er in bent. Ze lopen achter de koeien langs.

„Kijk eens, wat staat daar een grote koe.” Hij staat alleen in een hok en hij ziet de jongens ook en begint te loeien en te rukken aan zijn kettingen. Ze gaan maar gauw weer terug dat lijkt hun veiliger. De boer ziet het en zegt: „Daar achter die deur moeten jullie eens kijken.” Ze doen de deur open en wat zien ze daar? Allemaal kleine kalfjes, die dansen door het hok. De jongens gaan er vlak bij staan. Wat zijn dat een leuke beestjes. Daan houdt zich aan de rand van het hok vast en dan gaat er een kalfje zo maar op zijn hand zuigen. Hij trekt gauw zijn hand terug.

Opa die net komt kijken ziet het en zegt: „Hij wil niet bijten, kijk maar.” En opa steekt zo maar een paar vingers in de bek van het kalfje en die begint er op te zuigen. „Zie je wel, dat hij niet bijt.” Opa kijkt nog even en zegt: „Zullen we nu maar naar oma gaan?”

Ze zeggen de boer gedag en lopen dan weer naar de boot terug. In de verte zien ze oma al. Ze is druk bezig. Wat zou ze doen? En als ze bij de boot komen dan ruiken ze wat oma heeft gedaan. In het gras heeft oma een groot kleed uitgespreid en daarop staan vier borden en in het midden een pannetje waar een heerlijke geur uitkomt. Oma heeft intussen soep gekookt, daarom ging zij niet mee naar het dorp.

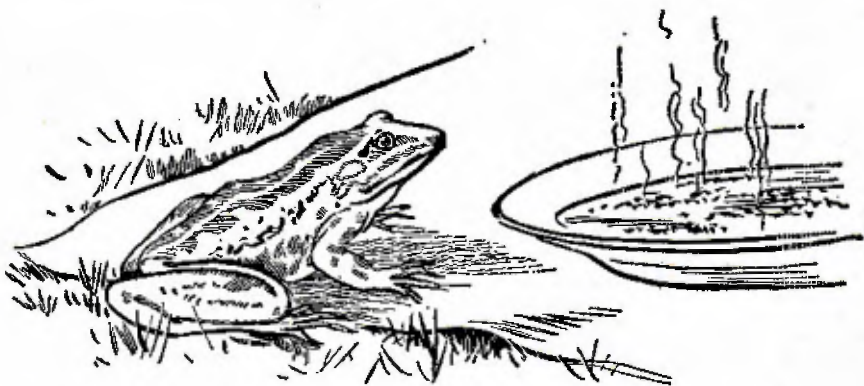
Ze gaan op het kleed zitten en dan schept oma in elk bord wat van die heerlijke soep en krijgen ze een paar boterhammen erbij. Als de jongens hun gebedje hebben opgezegd gaan ze eten, maar wat is die soep heet. Ze eten eerst hun boterhammen op.

Opeens roept Wim: „Opa kijk eens, wat een raar beest.” Hij springt zo maar op het kleed, bijna in Daans bord. Straks springt hij er nog in.

Opa moet zo lachen, „stel je voor een kikker in Daans soep.”

Maar Daan lacht helemaal niet. Hij roept: „Ga weg beest.” Maar hij gaat niet weg. Het is oma die gelukkig uitkomst brengt. Ze vangt de kikker in een doosje en gooit hem in de sloot. „Zo daar hoor je thuis. Eten jullie nu maar gauw de soep op ze is nu ook niet meer zo heet.”

De boterhammen en de soep zijn nu gauw op. Ze stappen in de boot en daar varen ze weer.

Opeens zegt Wim: „Oma, wat had die boer veel koeien en er stond ook een hele grote bij, die heel erg boos werd toen hij ons zag.”

„Ik vond de kalfjes veel leuker,” zegt Daan. „Die kunnen zo leuk springen,” maar hij kijkt toch heel even naar zijn hand.

„Opa, die boer is zeker wel heel erg rijk hè?”, vraagt Wim.

„Waarom Wim?”

„Nu, hij heeft zo'n grote boerderij en zoveel koeien.”

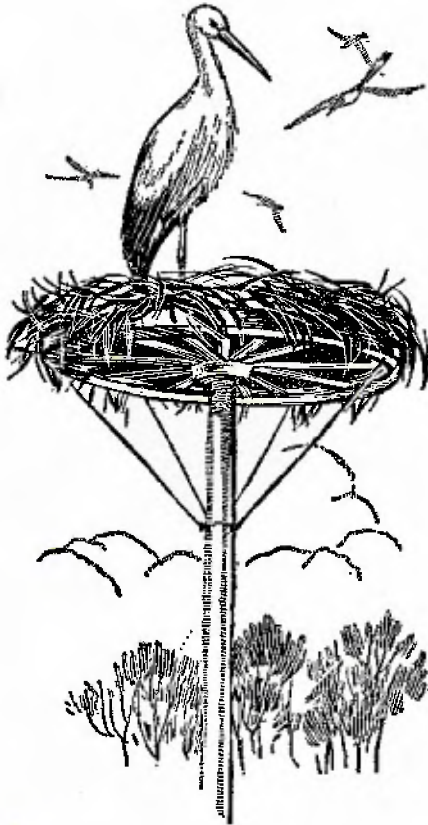
„Alles wat men ziet, is nog niet altijd rijkdom, jongens. Men kan veel geld en goederen hebben en toch heel arm zijn. Geld en goed brengt geen blijvend geluk. Ik heb eens een geschiedenis gehoord van een hele rijke boer. Hij woonde in een groot huis en hij bezat grote boerderijen en veel land. De mensen in de omgeving benijdden

hem, want zij moesten heel hard werken. De rijke boer dacht niet aan werken maar ging paardrijden en als hij ergens met zijn paard niet kon komen, dan bond hij het aan een paal en ging lopen. Ja, hij had een mooi leven. Maar één ding had hij, dat niet mooi was en dat wisten de mensen ook. Hij was gierig en wilde zelf graag alles hebben en aan anderen dacht hij niet. Als men bij hem kwam voor een goed doel, zei hij altijd: „Ik heb nu geen tijd en ik geef al zoveel.” Zijn vrouw was niet zo en ze vond het heel erg dat haar man zo gierig was. Ze had er veel verdriet van. Zij wilde graag anderen helpen, en als ze eens iemand wat had gegeven en haar man hoorde het, dan werd hij erg boos. Hij wilde nog rijker worden, dan kon hij nog meer land en huizen kopen. Maar dat aardse goederen alleen geen vreugde geven, daar dacht hij niet aan. Hij zou het echter heel gauw ervaren. Hij werd ziek. De dokter moest komen en deze zei, dat hij heel erg ziek was. Hij moest in bed blijven en daar lag nu de rijke boer. Paardrijden kon hij niet meer en ook kon hij nu niet laten zien, dat hij zo rijk was. Niemand kwam eens bij hem kijken, want hij had geen vrienden. Dat vond hij heel erg en hij dacht aan zijn kinderjaren, toen hij veel vriendjes had. Wat had hij aan al zijn geld. Vroeger dacht hij niet aan anderen en nu dacht niemand aan hem. Maar dat was niet zo. Eén dacht er ook aan hem en dat was God. Hij wilde de rijke boer laten zien, dat alleen aardse rijkdommen geen vrede en geluk brengen, wanneer men de Gever van deze dingen niet kent. God vraagt van ons, dat we arme en gebrekkige en zieke mensen helpen.

Ook vraagt Hij van ons dat we geven, zodat Zijn woord gepredikt kan worden over de gehele aarde, opdat de mensen Zijn liefde leren kennen, en er vreugde kan zijn in de harten van groot en klein. Nu merkte de rijke man dat hij dat vergeten was. Hij kreeg er spijt van en nam zich voor om in het vervolg wel de armen te helpen. Als

hij dit aan zijn vrouw vertelt is zij heel blij, en het werd in de toekomst alles anders."

De jongens hadden aandachtig geluisterd en vonden het een hele mooie geschiedenis.

Opeens zegt Daan: „Zie eens oma wat een grote vogel daar aan de waterkant.” Oma ziet hem ook.

„Hoe heet die?”

„Dat is een ooievaar, Daan.”

„Wat doet die daar?”

„Kikkers vangen. Vroeger stond bij oma achter het huis een lange paal met een wagenwiel er boven op. Daar maakten elk jaar een paar ooievaars hun nest op.”

„Waar kwamen de ooievaars dan vandaan, oma?”

„Die gaan elk jaar naar Afrika en komen in de lente terug. Ze zijn dan weken lang onderweg. Als ze weer terug zijn cirkelen ze een paar maal boven het nest rond, doen nog een paar forse

slagen met hun vleugels en gaan dan op de rand van het nest staan. Ze zijn weer op het oude nest terug. Dan opeens steekt de een zijn kop op met zijn spitse rode snavel omhoog en kleppert er lustig op los. Soms laten ze ook een sissend geluid horen. Het was altijd een leuk gezicht als ze er weer waren. Ze bleven wel eens een poosje

weg, dan waren ze op voedsel uit of stonden te dromen aan de waterkant, zoals die ooievaar die jullie net zagen.

Als ze een paar dagen terug zijn, gaan ze hun nest weer in orde maken, ze slepen nieuwe takken, mos, stro en papier aan en als het nest klaar is, dan legt het vrouwtje 3 tot 5 grote eieren in het nest en begint het uitbroeden. Als het vrouwtje op het nest zit, gaat het mannetje op voedsel uit of is bezig zich op te poetsen, totdat het zijn beurt is om op het nest te gaan zitten. Dat gaat zo 33 of 34 dagen en dan komen de jonge ooievaartjes uit het ei. Nu gaan vader of moeder op voedsel uit en brengen kikkers of muizen in het nest aan de jongen, die hongerig zitten te wachten. Later als ze groter worden gaan de ouders samen voedsel vangen, dan zie je de jonge ooievaars op de rand van het nest staan fladderen met hun vleugels en het duurt dan niet lang meer of ze leren vliegen en gaan zelf met vader en moeder mee naar hun eigen maaltje zoeken. Als de herfst weer komt en het weer kouder wordt gaan ze naar Afrika met vakantie.” „Ik zou ook wel eens naar Afrika willen,” zegt Daan.

Maar eerst gaan ze naar het huisje aan de waterkant, nog even varen en dan zijn ze er.

Na het avondeten gaan de jongens meteen naar bed. En het duurt niet lang of er komt geen geluid meer uit de ouderwetse bedstee in het huisje van opa en oma aan de waterkant.

Sammy, de kleine zendeling

Sammy was een klein negerjongetje. Hij werd geboren in Afrika. Zijn ouders woonden in een hut die ze hadden gebouwd van palen, dunne takken,

leem en stro. De palen had de vader van Sammy uit het bos gehaald. Deze werden in de grond gestoken en daar tussen dunne takjes gevlochten, en dan met natte klei besmeerd. Daar gebruiken de negers graag de klei voor van verlaten mierenhopen, omdat die heel hard wordt. In de hut waar Sammy woonde waren geen vensters, en op het dak geen schoorsteen. Er was een ingang die zo klein was, dat men zich bukken moest wilde men in de hut komen. Meubelen waren er ook niet in de hut waar Sammy en zijn ouders woonden. En ook geen wiegje voor Sammy om in te slapen. Ze sliepen op matten die ze gevlochten hadden van gras.

Toen Sammy enige dagen oud was werd hij op de rug van zijn moeder gebonden. De moeder van Sammy moest helpen op het land, waar de pinda's en bonen werden geoogst. Ook werkte Sammy's moeder wel bij blanke mensen, die in de stad woonden. Daar boende ze de vloeren en deed ze de was. En dat alles deed ze met Sammy op haar rug. Want Sammy alleen thuis laten, dat ging niet.

Toen Sammy groter werd en begon te lopen behoefde hij niet altijd meer op de rug van zijn moeder te zitten. Naar school kon Sammy niet gaan. Op de school die het dichtste bij de kraal was, mocht hij

niet komen. Die was alleen voor blanke kinderen. En de school bij de zendingspost, was ver weg, wel drie dagen lopen, dus dat ging ook niet.

Sammy moest al heel jong werken, waarvoor hij eten kreeg. Hij moest bij het maisveld oppassen en de apen wegjagen. Weet je wat

die rakkers doen? Ze plukken de maiskolven en steken die onder hun armen. Wanneer ze dan een andere kolf plukken, steken ze die ook weer onder dezelfde arm, en laten daardoor de eerste weer vallen. Zo doende krijgen ze nooit een arm vol en plukken al maar door. Ja dat zijn nu eenmaal domme apen.

Soms mocht Sammy ook wel eens met de ossenwagen van de boer meerijden over de uitgestrekte steppen, waar de ossen graasden.

Op zekere dag bevond hij zich aan de rand van een uitgestrekt veld, en moest toezien dat de apen niet op het veld

kwamen. Aan de rand van het maisveld stond olifantengras. Dat is soms wel twee meter hoog. Sammy was moe en wilde even uitrusten. Het was erg warm en hij zocht daarom schaduw in het hoge gras. Plotseling werd hij aangevallen door een grote slang, een python, die zich heel snel om hem heen slingerde. Hij schrok geweldig en

gaf een luide gil. De slang was wel tien meter lang. Sammy was gevangen in de greep van de slang. Hij kon niets doen dan alleen maar heel hard roepen aan de arbeiders op het veld. Het zag er voor de arme Sammy niet best uit. Gelukkig hadden de arbeiders de gil en het roepen van Sammy gehoord. Ze kwamen hard aanlopen om te zien wat er gebeurd was. De mensen in Afrika zijn voor dit soort slangen niet zo bang, omdat hun beet niet vergiftig is. Daarom be-

ginnen ze wel eens een gevecht met een python, die heel sterk is. Ze zagen het gevaar waarin Sammy zich bevond. Ze bedachten zich niet lang, pakten een mes en sneden de slang de kop af. Zo werd het leven van Sammy gered.

Later, toen hij al groot was, werd hij op een eenzame weg aangevallen door twee leeuwen. Met grote sprongen kwamen ze op hem af. Vlug klom hij in een boom, wat leeuwen niet kunnen. Maar toch gelukte het één der leeuwen Sammy's voet te verwonden met zijn

klauwen, het was een diepe wond. Hij stelpde het bloed van zijn gewonde voet door er boombladeren tegen aan te drukken, waardoor zijn leven was gered. De leeuwen bleven nog lang onder de boom zitten waar Sammy zat. Het begon al donker te worden. Toen de leeuwen weggingen, durfde hij de boom nog niet te verlaten.

Als het avond wordt, is het heel gevaarlijk in Afrika om op een eenzame weg te zijn. De wilde dieren gaan dan op roof uit. Maar dan ziet hij opeens het licht van een auto. Hij hoopte dat deze in zijn nabijheid zou komen, dan kon hij vragen of ze hem mee wilden nemen. Hij klom vlug uit de boom en liep naar de weg, waarlangs de auto komen moest. Als hij nu maar geen wilde dieren meer zou ontmoeten. Zijn voet deed erge pijn en het was nog maar een paar honderd meter die hij lopen moest, voordat hij bij de weg was, waarlangs de auto komen moest.

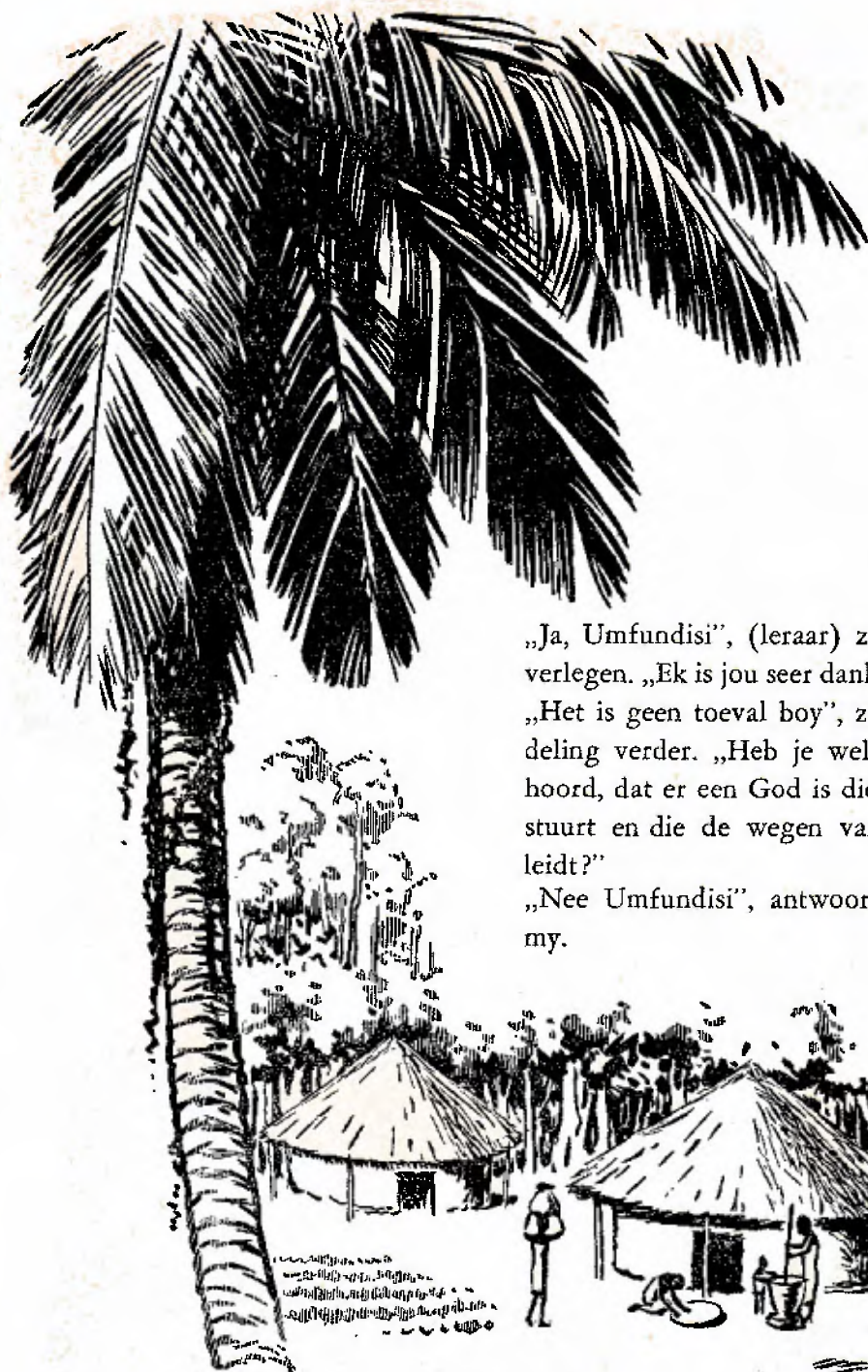
Zouden ze hem meenemen? Het is in Afrika niet de gewoonte dat blanke mensen negers meenemen in hun auto, wanneer ze hen niet kennen, en zeker niet wanneer het donker is. Maar Sammy dacht: ik wil het toch wagen.

En Sammy had geluk. Het was de auto van een zendeling, die in de omgeving werkte en nog niet zo lang in Afrika was. Sammy hief zijn hand op en de auto stopte. Sammy maakte een diepe buiging en strekte zijn beide handen uit en zei met een zachte stem:

„Wil de baas mij astublieft meenemen?”

De zendeling vroeg wie of hij was en waar hij zo laat vandaan kwam. Sammy vertelde wat er gebeurd was en toonde zijn gewonde voet. Daarop opende de zendeling de auto en liet de arme negerjongen instappen.

„Wel het is goed, dat ik juist deze avond hier voorbij kom”, zei de zendeling vriendelijk. „Anders had je misschien de hele nacht in de boom moeten zitten!”

„Ja, Umfundisi”, (leraar) zei Sammy verlegen. „Ek is jou seer dankbar”.

„Het is geen toeval boy”, zei de zendingeling verder. „Heb je wel eens gehoord, dat er een God is die alles bestuurt en die de wegen van mensen leidt?”

„Nee Umfundisi”, antwoordde Sammy.

„Nu, deze God heeft mij op jouw weg gebracht.” En de zendeling vertelde dan aan Sammy van Jezus en van de God der liefde.

„Maar de God van de witmensen houdt niet van ons”, zei Sammy, schuchter. „De baas zegt dat we vervloekt zijn, daarom zijn we zwart.”

„Dat is niet waar Sammy”, zei de zendeling. „God heeft alle mensen lief, ook die zwart zijn en wil dat alle mensen gelukkig zullen worden en het eeuwige leven zullen beërven.”

„Ik zou graag meer daarvan willen weten”, zei Sammy, „maar onze mensen zullen mij haten wanneer ik naar de zendingspost ga.”

Sammy leefde temidden van zijn heidense familie, en deze geloofden alles wat de medicijnman hun vertelde. Deze medicijnman was geen vriend van de christenen en zou ze liever allemaal dood maken. Toen ze dicht bij de kraal gekomen waren, waar Sammy woonde, liet de zendeling hem eruit en vroeg hem: „Wil je nog eens nadenken over wat ik je verteld heb Sammy. En kom je me eens opzoeken op de zendingspost?”

„Ek sal sien umfundisi”, zei Sammy.

De vriendelijke woorden die de zendeling tot hem gesproken had, lieten Sammy niet meer los. Hij moest er aldoor maar aan denken.

„Zou het dan werkelijk waar zijn”, zo dacht hij, „dat de God van de witmensen ons ook lief heeft? De liefde van die God moest wel heel groot zijn wanneer hij zijn eigen Zoon liet sterven om de mensen gelukkig te maken.” Maar dan dacht hij weer: „Waarom zijn

dan de witmensen zo hard tegen ons, daar zij toch weten dat God alle mensen lief heeft?"

Het was al donker toen hij de hut binnen kwam. Er waren enkele familieleden en bureu op bezoek. In het midden van de hut brandde een vuurtje. Het rookte erg, maar dat waren ze gewoon. Er was niet veel licht in de hut. Niet meer dan wat ze van het vuur kregen. Ze zaten allen in een kring op de grond. Tussen hen stond een kalabas met kafferbier. Een konservenblikje deed dienst als beker, waarmee het bier uit de kalabas werd geschapt. En dan dronk elk op zijn beurt uit het blikje.

Er werd druk gesproken, ze hadden het over de blanken. „Alle blanken in Afrika moeten eruit", zei een van hen. „Het is ons land en wat doen ze met ons? Ze gebruiken ons als hun slaven en laten ons omkomen in onze hutten."

„Ja, dat is zo", riepen allen. „Ze moeten eruit. Het is ons land. Er is geen blanke, die deugt."

„Dat is niet waar", zei Sammy opeens en allen keken hem verwonderd aan.

Sammy vertelde nu wat hem overkomen was en wat de zending hem verteld had en hoe deze hem vriendelijk behandeld had.

Maar ze begonnen allemaal heel hard te lachen.

„Dat kun je net denken", zeiden ze. „De God der christenen zou ons liefhebben? Dat kunnen we het beste merken, op de wijze hoe vele christenen ons behandelen. Niets daarvan. Onze goden zijn veel beter. We willen van het christendom niets weten."

Sammy zei niets meer. Hij had dit wel verwacht. Maar toch bleef in zijn hart het verlangen, meer te weten van Jezus.

Op een middag, toen hij in het veld was, nam hij het besluit om naar de zendingspost te gaan. Het zou een lange reis worden voor Sammy. Helemaal te voet. En niemand mocht het weten.

En op een morgen, heel vroeg, begaf hij zich op weg naar de zendingspost. Langs de grote weg waar de auto's ook rijden, durfde hij niet te lopen. Hij koos de meest afgelegen gebieden. Want als ze hem zagen, zouden ze hem misschien terug sturen. Hij wist de richting waar de zendingspost zich bevinden moest.

Als hij de hele dag gelopen had en 's avonds erg moe was, dan spreidde hij zijn combers, een wollen deken, die de inlanders meestal bij zich hebben, in het gras. Deze combers dient hen als overjas en als bed. Hij sliep spoedig in.

Op een nacht werd hij overvallen door een zware onweersbui. Bij zulke buien vallen vaak ook hagelstenen zo groot als duiveëieren. Zo was het ook in die nacht. Sammy verborg zich onder een struik. Een lage groene doringsboom. Hij wist dat in de hele omtrek geen hut te vinden was.

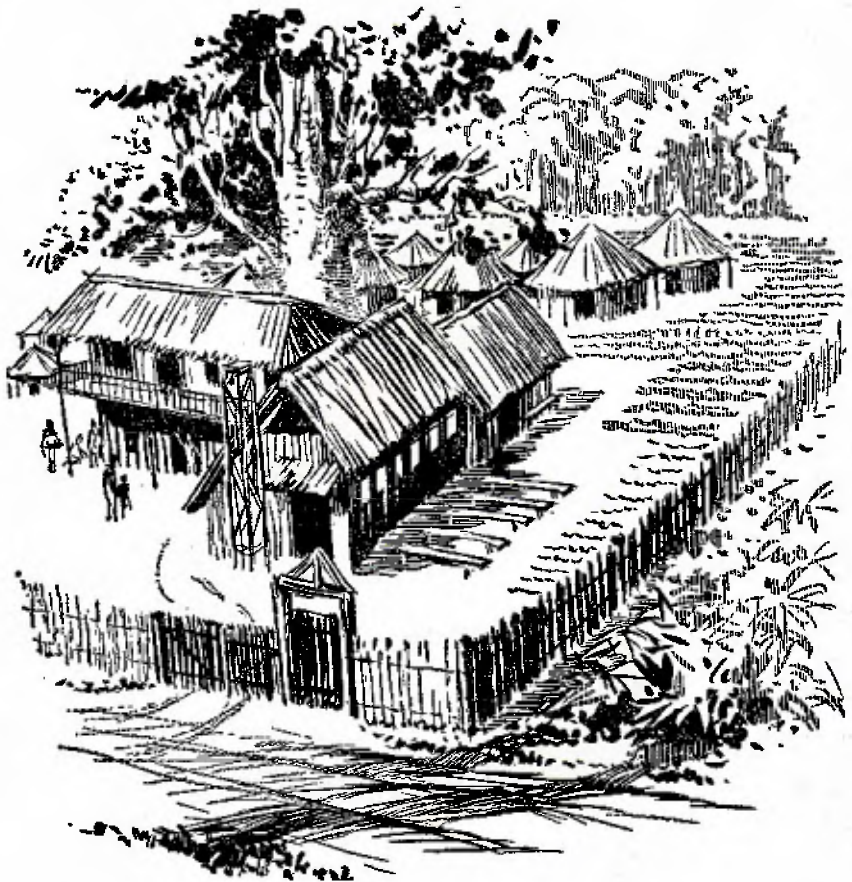
Voedsel had hij ook niet meegenomen, maar gelukkig kende hij verschillende vruchten, die hij plukte en op at. Erg moe en hongerig kwam hij op de zendingspost aan, waar hij vriendelijk werd ontvangen door de vrouw van de zending. De zending was niet thuis. Sammy vertelde haar, waarom hij naar de zendingspost gekomen was.

Hij kreeg plaats in de barakken, waar nog andere negerjongens waren. Het was alles eerst heel vreemd voor Sammy.

De volgende dag ging hij met de andere jongens mee naar het zendingsschooltje om te leren lezen en schrijven. Sammy deed erg zijn

best. Na enige tijd was hij een van de knapsten van de klas. Sammy was heel dankbaar voor alles wat men aan hem deed. Maar het allerfijnste vond hij, als de zendeling vertelde uit de bijbel, over het leven van de Heiland.

Op een morgen vertelde de zendeling, hoe de mensen bij de apostelen kwamen om gedoopt te worden. Sammy had aandachtig geluisterd, want ook hij wilde graag gedoopt worden.

Toen de zendeling klaar was met het vertellen, vertelde Sammy aan de zendeling, dat hij ook graag gedoopt wilde worden. De zendeling was heel blij toen hij dit hoorde. En zo brak spoedig de dag aan dat hij gedoopt werd. Dit was de grootste dag uit zijn leven.

Hij had nu nog slechts een wens. Om de boodschap van het evangelie te brengen aan zijn stamgenoten. Sammy vertelde dit aan de zendeling. Die was heel blij, maar wist ook dat het niet gemakkelijk zou zijn. De zendeling vertelde aan Sammy de vele gevaren die daaraan verbonden waren.

Maar de jonge christen, wiens hart vervuld was met liefde van God en de liefde voor zijn volk, liet zich niet weerhouden te gaan.

Ditmaal behoefde hij niet te voet de lange reis af te leggen. De zendeling bracht hem in zijn auto tot aan de rand van het gebied waar de stam woonde. Nog eenmaal las de zendeling een hoofdstuk uit de bijbel. Ook vroeg hij in een gebed of de Here Sammy wilde bewaren en zegenen in zijn werk om zijn stamgenoten de blijde boodschap van redding te brengen. Dan namen ze afscheid van elkaar. De zendeling zeide nog: „als je hulp nodig hebt Sammy, laat het ons dan weten.” Zo werd Sammy een zendeling onder zijn eigen volk. Een volk, dat nog diep in het heidendom leefde.

Velen herkenden hem niet meer, want hij was nu gekleed in een witte broek en hemd. Toen men in de kraal, waar hij was opgegroeid, vernam dat hij zich tot het christendom bekeerd had, was deze voor hem gesloten. Hij mocht niet meer binnen de omheining komen. Niemand wilde iets met hem te doen hebben.

Sammy zag zich genoodzaakt buiten het gebied van de stam te gaan, en daar zijn eigen hut te bouwen.

Zo leefde hij eenzaam en met een bedroefd hart. Maar toch gaf hij de moed niet op. Sammy vertelde, waar hij maar kon, de mensen van Jezus. Hij geloofde in de macht van God en die zou hem helpen.

De stampriester was heel boos op hem, omdat Sammy christen was geworden. Hij maakte in het geheim een plan om Sammy te doden. Na een tijdje waren er enkele jonge mannen, die het geweldig vonden dat Sammy lezen en schrijven kon, bereid te luisteren naar het evangelie. Ze kwamen op een geheime plaats bijeen en daar vertelde Sammy hun alles wat hij op de zendingspost had geleerd en gezien. Hij las hen voor uit een dik boek, het boek van God. Zo noemde hij

de bijbel. Hij droeg de bijbel altijd bij zich in een gele lap, die hij van de vrouw van de zendeling had gekregen.

Op een dag waren er weer drie jonge mannen weg. Toen het bekend werd, dat ze naar de zendeling waren gegaan, werden de priester en het stamhoofd zo boos, dat ze besloten Sammy te doden zodra hij op de grond van de stam zou komen. Dat ogenblik kwam al heel spoedig.

Sammy wilde op een dag enkele mensen bezoeken, zoals hij dat wel meer had gedaan. Hij had nog maar enkele stappen op het grondgebied van de stam gedaan, of enkele mannen en de priester grepen hem en uit hun boze blikken wist Sammy dat ze iets heel ergs van plan waren. Hij wilde nog met hen praten, maar de priester wilde niet luisteren. Ze sleepten hem in een groot bos, waar niemand hen meer zag of kon horen. Dan zei de priester: „Je hebt onze stamgoden verraden en onze zonen gestolen, je moet sterven.”

Sammy wist, dat hij zichzelf hier niet redden kon. Was er nu maar iemand, die hem kon helpen, en in stilte bad hij de Here om hulp. De mannen sloegen hem zo erg, dat hij bewusteloos neer viel. Toen ze zagen dat hij bleek en bloedend op de grond lag, werden ze bang, dat misschien iemand het had gezien en liepen ze hard weg. Zij meenden dat Sammy dood was.

Hoelang de arme Sammy daar gelegen heeft weet hij niet. Door de koele avondlucht kwam hij weer tot bewustzijn.

Met veel moeite stond hij op. Alles deed hem pijn. Het kostte hem heel veel moeite om in zijn hut te komen. Nu wist hij dat zijn leven in gevaar was en hij besloot om raad te gaan vragen bij de zendeling. In zijn bijbel las hij de woorden: „Zalig zijt gij wanneer de mensen u vervolgen om mijn naams wil, uw loon is groot in de hemelen.” Sammy was getroost door deze woorden. En heeft nadat ze hem zo geslagen hadden, nog veel mensen van de Heiland verteld.

Het Kraaijenest

„Hallo Joop!”

„Ha, die Bram, waar ga je naar toe?”

„Ik moet naar het dorp om voor vader een boodschap te doen. Ga je mee?”

„Nee, dat gaat niet, ik moet eerst moeder helpen en mijn huiswerk voor school nog afmaken.”

„Hoe lang duurt dat?”

„Een hele tijd, want ik ben er pas mee begonnen.”

„Vraag toch aan je moeder, of je mee mag, dan kun je het huiswerk later wel maken. Toe jô, vraag het nu, je moeder vindt het vast wel goed. Over een uurtje zijn we weer terug.”

Joop holt naar binnen, om het aan zijn moeder te vragen, want hij vindt het wel fijn om met Bram mee te gaan naar het dorp. Bram gaat in het gras aan de kant van de weg zitten en kijkt naar de torretjes in de sloot. Wat duurt het lang voor Joop terug komt, hij mag zeker niet van zijn moeder. Kijk, daar zwemt een eend met jonge eendjes. Wat zijn die vlug, het lijkt wel of ze krijgertje spelen. Ik wou dat vader er ook een paar kocht. Ze zijn veel leuker dan kippen, maar vader wil geen eenden, ze maken het water in de sloot vuil en daar moeten de koeien uit drinken. Bram vindt de eendjes zo leuk, dat hij er wel een uur naar zou willen kijken.

„Bram, ik mag!” Joop komt met een vaartje het bruggetje over. „Als ik maar om vijf uur terug ben, want dan komt vader thuis en moeten we eten.”

„Fijn Joop, dan doen we gauw de boodschappen en gaan daarna nog wat spelen.”

„Ja, verstoppertje,” zegt Joop. Al pratende lopen ze naar het dorp.

„Zie je die oude eik daar?”

„Waar?”

„Daar achter het kreupelbosje.”

„Ik zie niets!”

„Och jô daar!”

„Ja, nu zie ik hem, wat is er met die eik?”

„Daar zit een kraaiennest in.”

„Hoe weet je dat?”

„Dat heeft Gijs, de knecht, gezegd. Er zitten jongen in en die wil hij er uit halen.”

„Wat wil hij er dan mee doen?”

„Hij wil ze leren praten.”

„Kraaien leren praten,” lacht Joop. „Je maakt mij wat wijs. Alleen mensen kunnen praten en dat moeten ze eerst nog leren, want als mijn moeder m'n zusje voorzegt, dan zegt ze alles nog verkeerd na.”

„Ik weet het ook niet, maar Gijs vertelde het vanmiddag aan tafel en die zal het wel weten.”

„Nou, ik moet het eerst horen,” zegt Joop.

„Zullen we er straks heengaan?”

„Ja dat doen we.”

„Gijs doet de kraaien in een kooi en later kan hij ze zo los laten vliegen en dan gaan ze niet weg.”

„Kraaien stelen ook,” zegt Joop.

„Hoe weet jij dat?”

„Vader heeft het wel eens voorgelezen uit de bijbel.”

„Staat dat in de bijbel en waren dat ook kraaien?”, vraagt Bram.

„Het waren raven en vader zegt dat ze iets groter zijn dan kraaien, maar er op lijken.”

„Wat staat er dan van in de bijbel?”

„Lezen jullie dan nooit in de bijbel?”

„Nee nooit! Is dat een groot boek en wat staat er in over kraaien?”

„Ja, het is een heel dik boek, en het is ook heel mooi. Er staat een verhaal in van een profeet, die een boodschap van God had voor de koning. Die koning was heel boos en deed kwade dingen en de profeet vertelde hem, dat hij dat niet mocht doen. Toen werd de koning nog bozer en wilde Elia, zo heette de profeet, doden. Elia vluchtte; hij ging naar een bos ver van de huizen vandaan. In dat bos was een beek met helder water en als hij dorst kreeg dronk hij uit de beek.”

„Had hij dan iets om uit te drinken?”, vraagt Bram, die er niet veel van begreep, maar het toch wel mooi vond.

„Nee, dat deed hij met zijn handen. Kijk zo”, en Joop maakt een kommetje met zijn handen.

„Maar hij moest ook iets te eten hebben, want hij kreeg honger en Elia dacht: „ik moet nu nog een andere plaats zoeken om te eten.” Maar toen kwamen er vogels naar Elia toe en legden brood en vlees voor hem neer. Die vogels waren raven en door de Here God naar Elia gestuurd om hem eten te brengen.”

Zwijgend lopen de jongens verder. Na enkele ogenblikken roept Joop plotseling: „Kijk eens een klein paardje.”

„Een pas geboren veulentje”, verbeterde Bram, die nu laat merken, dat hij van de boerderij komt.

„En die grote, is dat zijn moeder?” vraagt Joop.

„Ja”, zegt Bram. „Over een jaar is hij bijna zo groot als zijn moeder.”

Al pratende zijn ze vlak bij het dorp gekomen. Ze zien de toren al en Joop zegt: „Zullen we doen, wie er het eerste is?”

Bram vindt het goed. Hij trekt zijn klompen uit, dan kan hij harder lopen, want Joop heeft schoenen aan. Eerst tot drie tellen en dan gaan ze. Bram met zijn klompen in de hand. Maar hij kan niet zo hard als Joop, die is niet zo dik als hij en is er dus het eerst. Dan komt ook Bram.

„Waar moet je naar toe?”

„Naar Jansen de smid, om te zeggen, dat de maaimachine stuk is.

Vader wil gras gaan maaien, het is nu mooi weer en dan is er ook gauw weer hooi. Daar kun je zo fijn in spelen, verstopperkje en dan

komen Gerrit en Jan, die op de boerderij naast ons wonen ook. Kom jij dan ook, we mogen dan meerijden met Gijs op de hooiwagen, boven op het hooi. Op de hooiwagen kun je heel ver zien."

„Ook de stad?" vraagt Joop.

„Ja en nog veel verder. Hier moeten we zijn, hier woont de smid." De deur staat open en ze kunnen zo naar binnen lopen. Het is een lawaai binnen; de smid slaat met een grote hamer op een stuk ijzer, dat roodgloeiend is, zodat de vonken er af springen.

De smid ziet de jongens, legt de hamer neer en zegt dan:

„En jongens wat willen jullie mij komen vertellen?"

Bram doet zijn boodschap. De smid schrijft het op, en zegt dat het in orde komt. Bram stoot Joop aan en fluistert:

„Zullen we eens vragen of we ook eens op het ijzer mogen slaan?"

„Vraag jij het dan maar", fluistert Joop.

„Mogen wij ook eens op het ijzer slaan?“, vraagt Bram.
„Zijn jullie heel sterk?“

„Ja hoor!“, roepen de jongens tegelijk.
„Vooruit dan maar“, zegt de smid. „Maar eerst zullen we het weer in het vuur doen.“

Hij doet het ijzer tussen de kolen, trekt aan een touw en even later komen de vlammen door de kolen heen. Wat is dat vuur heet! Even

later haalt hij het ijzer uit het vuur. Het is witgloeiend. Hij houdt het op het aambeeld en dan mogen de jongens slaan.

„Eerst ik”, roept Bram. Hij pakt de hamer, maar wat is die zwaar, dat valt niet mee.

„Nu ik nog,” zegt Joop. Maar hij slaat er naast.

„Eerst meer boterhammen eten”, zegt de smid, en hij slaat er weer lustig op los, zodat de vonken in het rond spatten. De jongens kijken nog even, het zijn net sterretjes die van het ijzer springen. Ze roepen: „Dag Jansen!”

De smid kijkt op en zegt: „Dag jongens, de groeten aan je vader en zeg maar dat het in orde komt.”

Nu de andere boodschappen. Eerst naar Koster de kruidenier, rozijnen en meel halen voor moeder. Hier woont Koster. De jongens gaan naar binnen, achter de toonbank staat een heel vriendelijke juffrouw.

„En jongens wat moeten jullie hebben?”

„Een half pond rozijnen en meel,” zegt Bram.

„Hoeveel meel moet het zijn?”

Bram denkt na, maar hij is het vergeten. De juffrouw ziet het en zegt: „Ik zal maar wat meegeven.”

Ze weet wel voor wie het is en schrijft alles in een groot boek. De jongens krijgen nog een paar dropjes en gaan dan weer naar huis. Ze lopen flink door, dan kunnen ze nog wat spelen. Ze zijn al gauw bij het huis van Joop.

„Kijk Joop, je moeder staat voor het raam met je zusje. Ze wuift en roept.”

De jongens wuiven terug en lopen door naar de boerderij. Joop was nog nooit op de boerderij geweest. Bram doet open, ze gaan door de schuur, Bello de hond begin te blaffen en komt op Joop toe.

„Wees maar niet bang, hij doet niets.”

Bello ruikt aan Joops benen, en gaat daarna zijn slaappleats weer opzoeken. In de hoek van de stal liggen een stapel zakken, daar slaapt hij op.

De boerin hoort hen aan komen, doet de deur open en zegt: „Dag jongens. Heb je een vriendje meegebracht Bram?”

„Ja moeder, dit is Joop, die is hier komen wonen. U weet wel in het huisje met de bomen er voor.”

Moeder begrijpt wat haar jongen bedoelt. „En Joop hoe vind jij het hier?”

„Erg leuk mevrouw, heel anders dan in de stad.”

„Noem me maar buurvrouw hoor, dat vind ik

veel leuker.” Ze krijgen elk een glas melk.

„Dat smaakt”, zegt Joop.

Nu gauw aan het werk. Bram komt met een emmer en een mand aan slepen. In de emmer moet het voer voor de kippen, en in de mand de eieren. De emmer moet helemaal vol voer. Wat veel denkt Joop. Hoeveel kippen zou de vader van Bram wel hebben.

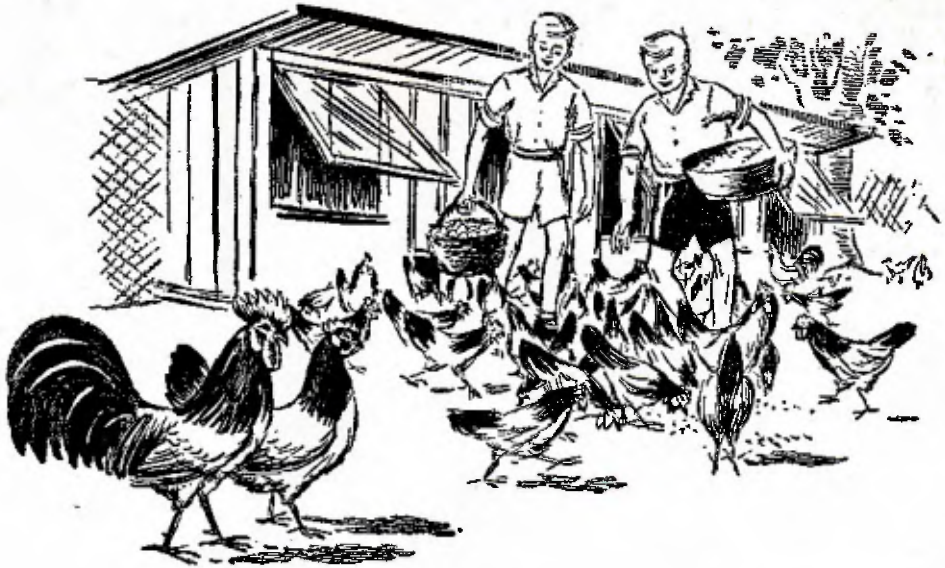
„Bram, hoeveel kippen hebben jullie?”

„Een paar honderd en vier hanen.”

Bram draagt het voer en Joop de mand voor de eieren.

„Mag ik ze ook wat voer geven Bram?”

„Jawel hoor.”

Samen strooien ze het voer voor de kippen. Wat hebben die een honger. Nu nog de eieren uit de nesten halen. Heel voorzichtig leggen ze de eieren in de mand. Er zit nog een kip op het nest.

„Haal de eieren er maar onderuit,” zegt Bram.

Joop steekt zijn hand uit om ze er onderuit te halen, maar opeens begint hij hard te roepen: „Au, au.”

Bram komt er aan en vraagt wat er is en heeft pret.

„Kijk, zo doe je dat,” zegt hij, en hij pakt de kip en zet haar op de grond, daar blijft ze even zitten en gaat dan tokkend naar buiten, om graankorrels te pikken. Joop staat over zijn hand te wrijven, waar de kip hem gepikt heeft.

„Doet het pijn?”, vraagt Bram.

„Nou en of.”

„Dat gaat zo wel over, plaagt hij.”

Ze dragen samen de mand met eieren naar binnen. Nog even de

melkbussen en emmers op de melkkar en dan gaan ze spelen.

„Naar het kraaiennest,” zegt Joop.

Bram denkt: wat zal Gijs daar wel van zeggen. Nou ja, ze mogen wel even kijken. En dan gaan ze op pad door de weilanden over slootjes springend, wat ze allerbei erg fijn vinden. Zo komen ze bij de eik. Wat is die hoog en wat een dikke takken. Bram zal in de boom klimmen om te kijken wat er in het nest zit. Dat valt niet mee, steeds blijft hij haken aan oude dorre takken, maar eindelijk is hij er. Hij voelt in het nest en roept:

„Er zitten vier grote jongen in, ze zitten al helemaal in de veren.”

Hij pakt ze en neemt ze mee naar beneden. De oude kraaien vliegen angstig om het lege nest. Ze vinden het heel erg, dat ze hun kinderen moeten missen. Bram denkt daar niet aan, maar Joop denkt wat zouden vader en moeder wel zeggen als ze dit wisten.

Bram is bijna beneden. Het valt niet mee nu hij de jonge kraaien bij zich heeft. En op eens, krak, Bram blijft haken, zijn broek is stuk, maar hij is beneden. Hij doet de vogels onder zijn jas en nu naar huis. Als ze thuis zijn doet hij de vogels onder een mand, zodat ze niet weg kunnen.

„Zal ik je nog even naar huis brengen?”

„Ja dat vind ik leuk,” zegt Joop.

Ze lopen naar het huis van Joop. Joops moeder ziet de jongens komen en Bram mag nog even binnen komen.

„En jongens hoe hebben jullie het gehad?”

„Fijn, erg leuk,” zeggen de jongens, maar heel zeker klonk het niet.

„Wat is er met je broek gebeurd, die is gescheurd, hoe komt dat?”

De jongens vertellen nu het hele verhaal van het kraaiennest en hoe ze de jongen er uit gehaald hebben en meegenomen.

Joops moeder belooft de broek te maken.

„Doe de broek maar even uit en trek deze maar aan.”

Hij is Bram veel te klein, maar dat is niet erg. Moeder pakt naald en draad en begint te naaien. De jongens zitten er bij. Ze zegt: „Zal ik jullie eens een verhaaltje vertellen?”

Ja, dat vinden ze fijn.

„Luisteren jullie dan maar eens goed. Het is al heel lang geleden, toen alles nog heel anders was dan nu. Er waren nog geen auto's, treinen of fietsen, maar men moest per zeilschip, paard en wagen, of te voet reizen.”

„Zijn die er dan niet altijd geweest?”, vraagt Bram.

„Nee jongen, die zijn er nog maar kort.”

„Er was een land heel ver weg, dat men Palestina noemt. Er regeerde een koning. Jullie weten zeker wel wat een koning is.”

Ja, dat wisten de jongens wel, hij is het hoofd van een land.

„Maar op een kwade dag, kwamen er vreemde soldaten het koninkrijk binnen vallen, met paarden en wagens. De mensen werden bang, want ze zagen er niet vriendelijk uit en keken erg boos. Deze soldaten waren de Syriërs en de angst van de mensen was niet ongegrond, want toen de zon onderging stonden hun huizen in brand en hadden de vreemde soldaten alles meegenomen. De vaders, de moeders, de kinderen, de dieren en verder alles wat ze mooi vonden. Ze namen alles mee naar hun land.

Een paar weken na die vreselijke dag, zat in een mooie kamer van een groot paleis in een grote stad een klein joods meisje aan de voeten van haar mevrouw. Dit kleine meisje hadden de boze soldaten ook meegenomen en hun aanvoerder had haar aan zijn vrouw gegeven. Arme kleine, nu zat ze daar in een vreemd land, ver van vader en moeder. Ze was bedroefd en dacht aan haar vader, moeder, haar broertjes, zusjes, ooms en tantes. Ze was nu alles kwijt, wat ze lief had. Haar jonge hartje had verdriet, maar ze liet het niet merken, want ze wist dat er Eén voor haar zorgde en dat was God.

Maar niet alleen het meisje had verdriet, ook haar mevrouw had verdriet. Alles bezat ze. Goud, zilver, huizen en wijngaarden. Maar waarom had zij dan verdriet? Haar man was heel erg ziek. Zijn hele lichaam zat onder de zweren. Zij wist het, hij kon niet meer beter worden."

„Wat zal dat een pijn gedaan hebben," zeiden de jongens.

„Ja, dat deed erge pijn. Hij had ook aan alle voorspoed en alle eer niets. En zo bemerkte het kleine meisje, dat haar mijnheer en mevrouw er nog erger aan toe waren, dan zij zelf. Hij was ziek en kende de ware God niet, die mensen beter maken kan, en ze waren dan ook erg verdrietig. Toen het meisje enige tijd in het huis van Naäman was, want zo heette deze man, bleek al spoedig dat ze een heel lief hartje bezat. Een hartje dat de Here lief had. Ze bewees, dat ze de Here niet vergeten was, ook al was ze in dat vreemde land."

„Och," zegt ze op een dag tegen haar mevrouw, „Och, dat mijnheer toch in Samaria was, want daar is een profeet Gods, die zou hem wel beter kunnen maken."

Ze dacht daarbij aan hetgeen ze had achter gelaten, en aan de mensen die haar hadden meegenomen. Ze had haar vijanden lief.

Haar mevrouw vertelde het aan haar man en deze ging naar Samaria in de hoop dat hij beter zou worden. En hij werd helemaal beter! Ze waren erg blij, dat ze een meisje in huis hadden, dat zo'n lief hartje had en ook aan anderen dacht."

„En jongens denken jullie ook wel eens aan anderen?"

De jongens zeiden niets.

„Hoe zouden jullie het vinden, als er boze mannen kwamen en jullie meenamen, zodat je je vader en je moeder nooit meer zult zien?"

„Heel erg mevrouw," zegt Bram.

„Weten jullie dan wel wat jullie gedaan hebben? Jullie waren ook

van die boze mannen, die kindertjes meenamen. En dat willen jullie toch zeker niet zijn?"

„Nee mevrouw.”

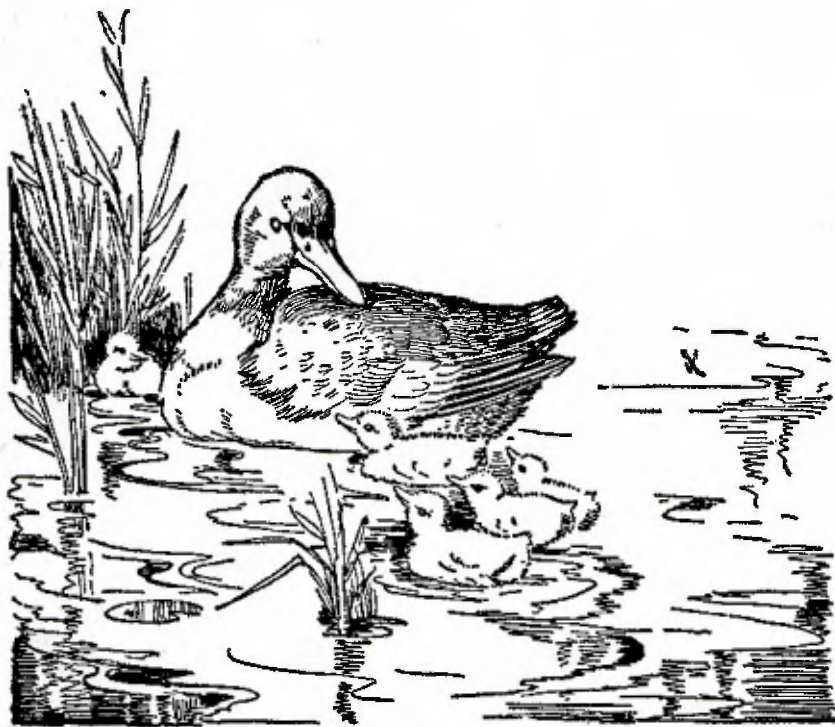
„Nee moeder.”

„Wat willen jullie dan doen?"

„We zullen de kraaien terug brengen.”

„Goed zo jongens, dat is fijn. De broek is klaar en nu maar gauw naar huis.”

Ze waren blij en dankbaar voor het mooie verhaal en beloofden nooit meer vogelnestjes uit te halen.

Het avontuur in de mist

Het was heel stil in het schoollokaal van meester van Dalen. Hij las de kinderen voor uit het boek „Robinson Crusoé”. De kinderen luisterden vol aandacht naar het mooie verhaal.

Ook Henk die op de tweede rij zat luisterde vol spanning. Hoe de eenzame man zijn hut bouwde en zich van voedsel voorzag.

In zijn verbeelding zag hij zich al op een verlaten eiland zijn hut bouwen en op onderzoek uitgaan. Zo fantaseerde hij al maar verder en hoorde eigenlijk helemaal niet meer dat meester vóórlas. Hij was helemaal vergeten, dat hij in het schoollokaal zat. Totdat hij opeens opschrok.

„Zo jongens,” zei meester, „volgende week zullen we zien hoe het verder afloopt. Morgen hebben jullie een vrije dag.” „Fijn meester,” riepen ze allen. En nadat ze ordelijk de school hadden verlaten, stormden ze allen van het schoolplein af.

„Hé Bert, ga je mee naar mijn vader? Die is met de schapen op de schorren,” zei Henk aan zijn vriendje. Henks vader was schaapherder.

„Ja dat doe ik, maar eerst moet ik naar huis en het aan mijn moeder vragen,” zei Bert. „Ik kom je dan wel halen.”

Even later liepen de beide jongens over de zeedijk op weg naar de schorren. Schorren is in Zeeland de gebruikelijke naam voor de grond, die buiten de dijk ligt. Het is de begroeide klei, die telkens, wanneer de vloed opkomt, overstroomd wordt. De vele kreken, dat zijn de geulen die door het water gevormd worden, verdelen de grond in vele kleine eilandjes.

Jaar in jaar uit slibben de schorren aan, totdat de kleilaag dik genoeg is en steeds minder onder water loopt. Dan wordt dat stuk ingepolderd en heeft men nieuw grondgebied voor de landbouw.

Op deze wijze is een groot deel van Zeeland ontstaan. Het gras dat op deze schorren groeit, is een lekkernij voor de schapen, vanwege de zilte smaak die het heeft door het zoute water.

Maar niet elke dag gaat de herder er met zijn schapen heen, want dat zou, vanwege het zout, ook weer niet goed zijn. Hoogstens tweemaal per week brengt hij de schapen op de schorren. Dat was voor de jongens ook steeds weer een pretje, want ze speelden graag op de schorren. Je kon er van alles vinden. Mooie schelpen, kleine visjes in de plassen, en soms vond je ook een mooie gebleekte schedel van een vogel, die door de roofvogels verslonden was.

Het was er altijd avontuurlijk vonden Henk en Bert. En vooral wanneer de vader van Henk ook in de buurt was, viel er altijd wat te leren, want de schaapherder was een echte natuurkenner, die altijd wel iets wist te vertellen wat de jongens interesseerde. Hij leerde de jongens knickers maken van klei, die je dan in de zon kon laten drogen. Natuurlijk kon je je ook heel erg vuil maken en dat vonden de moeders niet zo prettig. Daarom moesten ze, wanneer ze naar de dijk gingen, hun oudste kleren aantrekken.

Helemaal zonder gevaar was het ook niet op de schorren. Je moest

goed oppassen dat je niet overvallen werd door de opkomende vloed. Dan liepen alle krekten, geulen dus, vol water en kon het gebeuren dat je opeens ingesloten was. Wanneer de schorren helemaal onder water kwamen te staan, dan was het er heel gevaarlijk, omdat je dan de eilandjes en de krekten niet meer kon onderscheiden. En wanneer je in een diepe kreek terecht kwam, waarin het water met een sterke stroom vloeide, liep je gemakkelijk kans te verdrinken. Daarom moest je er altijd voor zorgen, dat je, voordat de vloed opkwam, weer aan de dijk was. Maar nu was het eb en het duurde weer enige uren, voordat de vloed kwam.

Henk groette zijn vader, die aan de dijk zat te lezen, terwijl de kudde op de schorren graasde. De jongens gingen zich gereed maken voor een tochtje op de schorren. Ze trokken hun schoenen en kousen uit en stroopten hun broek op tot ver boven de knieën en toen ging het door de krekten heen op onderzoek. Er lag overal wrakhout dat aangespoeld was. Ook lag er een oude biezen mat. Dat was de jongens naar hun zin. Nu konden ze daarmee fijn een hut bouwen. Ze gingen druk aan het werk en bouwden aan hun hut. Overal vonden ze wat, wat ze konden gebruiken. Ze waren zo druk dat ze niet merkten, dat de schapen reeds aan de dijk waren. Opeens zagen ze, dat de vloed aan het opkomen was. De schapen zijn al aan de dijk.

„Kom, laat ons nu ook maar gaan,” zei Henk. Zo waren ze dan vlug bij vader en gingen met hem naar de schaapskooi, om hem bij de verzorging van de schapen te helpen.

„En nu naar huis jongens,” zei vader. O, wat hadden ze een honger van die zeelucht gekregen.

De volgende dag hadden ze vrij van school. Natuurlijk dachten ze weer aan de hut op de schorren. Vol goede moed trokken ze er weer op uit. Ze namen een flink stuk touw en een zakmes mee en vroegen aan moeder of ze ook een boterham mee mochten nemen.

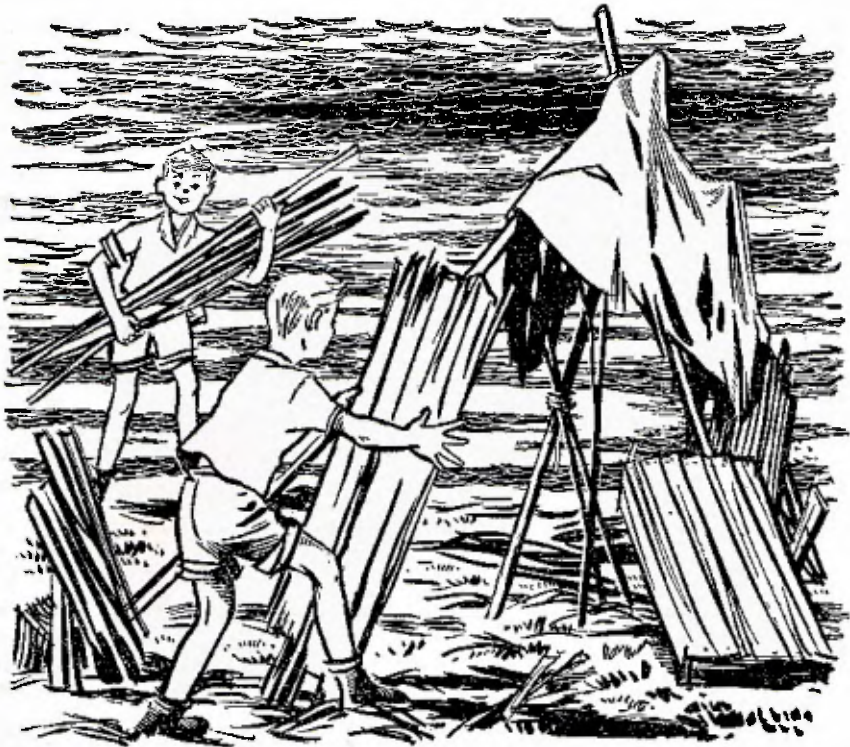
„Pas goed op voor het water hoor!” zei moeder.

Het was laag water en de jongens gingen een flink eind op de schorren, om een mooi plekje te zoeken. Het was heel stil en er was geen mens te zien. Alleen heel in de verte was een dijkwerker aan het werk.

Eindelijk vonden ze een mooi rond eilandje dat tamelijk droog was. „Hier gaan we onze hut bouwen,” zei Henk.

Ze sleepten van alles aan. Toen de hut klaar was, werd de vloer belegd met droog zeewier.

„Zo, nu zullen we zien of we ook een tafel en stoelen kunnen vinden,” zei Bert.

Henk vond een kist en Bert een paar grote stenen. Als echte avonturiers zaten ze een tijd lang in hun hut en fantaseerden over alles en nog wat.

Na een poosje ging Bert even naar buiten, en wat hij zag was om te schrikken. Het was, zonder dat ze het gemerkt hadden, heel erg mistig geworden.

„O, Henk, kom eens gauw,” riep Bert, „het is heel erg mistig geworden. Je kunt de dijk niet eens meer zien.”

Henk kwam nu ook gauw naar buiten en zag hoe de dikke zeemist plotseling was komen opzetten. De jongens wisten wat dat betekende. In een dike mist weet je niet meer waar of je bent op de schorren, en kun je gauw verdwalen en in een gevaarlijk gat terecht komen.

„Laat ons gauw naar de dijk gaan,” zei Henk „voor dat de vloed komt.” En toen ze naar de kreek keken, die hun eilandje omspoelde, zagen ze tot hun schrik dat het water al begon te stijgen. Het duurde niet lang of de kreken liepen vol. Zo vlug als ze konden liepen de jongens in de richting van de dijk. Maar vanwege de dikke mist viel dat niet mee.

„Als we eerst maar over de grote kreek zijn” zei Henk, „dan is het niet meer zo gevaarlijk.”

De grote kreek was een brede diepe geul, die dwars over de gehele schorren liep. Daar over heen te komen was het gevaarlijkste, omdat deze zo breed en diep was. Hoe vlug ze ook probeerden de dam te vinden die over de kreek lag, de vloed kwam zo snel op, dat al de kreken al vol stonden. Zelfs de eilandjes begonnen al onder water te staan. Meer dan eens kwamen ze in een geul terecht, die niet meer te onderscheiden viel. Bert moest éénmaal door Henk eruit getrokken worden. Eindelijk bereikten ze de grote kreek. Ze stonden nu al tot aan hun knieën in het steeds stijgende water. Er zat nu niets

anders meer op, dan over de kreek proberen te zwemmen. Henk kon wel zwemmen, maar Bert niet. De angst overviel hen en de tranen kwamen hen in de ogen.

„We zullen nog verdrinken,” zei Bert.

„Laten we nog eens zoeken naar de dam,” zei Henk.

Maar was ze ook deden, het was tevergeefs.

„O, wat moeten we doen,” zei Henk, die nu ook angst had, dat het niet goed zou aflopen.

Maar opeens gebeurde er iets. Met het stijgende water kwam een grote plank aandrijven. Henk wist opeens wat hij doen moest. Hij pakte de plank en haalde hem naar zich toe.

„Zo”, zei hij, „nu weet ik wat. Ik kan goed zwemmen. Jij gaat op de plank zitten en ik duw je naar de andere kant.”

„Dat durf ik niet,” huilde Bert.

„Je moet,” zei Henk, „anders verdrink je.”

Bert begreep wel, dat er niets anders op zat, daar het water steeds hoger kwam. Hij legde zich op de plank en Henk duwde zwemmend met één hand de plank naar de andere kant.

Gelukkig was de afstand niet zo ver. Toch moest Henk wel een meter of tien zwemmen, daar de stroom hen mee afdreef, voordat hij aan de andere kant van de kreek gekomen was. In stilte bad hij „ach lieve Heer, help ons dat we niet verdrinken.”

Eindelijk was het gelukt en stonden de jongens weer op de vaste grond. Hoewel nog altijd tot ver over de knieën in het water.

„Nu zo gauw mogelijk naar de dijk,” zei Henk.

„O, ik zie de dijk al,” riep Bert uit, want even plotseling als de mist was komen opzetten verdween ze ook weer.

Nu konden ze zien waar ze waren, en gingen recht op de dijk af.

Al ploeterende en hier en daar nog wegzinkende in een kleine kreek,

kwamen ze eindelijk, geheel uitgeput, aan de dijk. Wat waren ze gelukkig.

„Here, ik dank U”, zei Henk hard op. „Heb jij ook gebeden?” vroeg Henk aan Bert.

„Ja, ik heb steeds maar weer in mezelf gevraagd: „Here, help ons toch dat we niet verdrinken.”

Omdat ze helemaal nat waren kregen ze het natuurlijk erg koud.

Toen ze thuis kwamen schrok moeder hevig, vooral toen ze het verhaal hoorde. En toen Henk 's avonds naar bed ging vertelde moeder hem van de dienst van de goede engelen.

„Ieder kind van God heeft een engel die hem behoedt in het gevaar. Deze engel heeft ook jullie vandaag bewaard, zei moeder. „Wij moeten er altijd voor zorgen, dat deze engel bij ons blijven kan. En dat we niet op plaatsen komen waar de engelen ons verlaten. Dan zijn we aan ons zelf overgelaten, en kunnen boze engelen ons omringen. Maar zo lang we de Here vrezen en Hem aanroepen, zendt hij ons een engel om ons uit alle gevaren te redden. Laten we God daarom nog eens extra danken voor zijn hulp aan jullie en

wees voortaan voorzichtiger, want het had ook anders kunnen aflopen," zei moeder.

Henk begreep het volkomen en was ook heel dankbaar.

Hij dacht nog een hele tijd na over de dienst van de goede engelen en nam zich voor steeds gehoorzaam te zijn, zodat de engelen altijd bij hem zouden kunnen zijn.

Uit de hemel teder
ziet de Here God,
op ons kinderen neder,
en bestuurt ons lot.

Hij geeft met erbarmen
ons het daaglijks brood,
sluit ons in Zijn armen,
redt ons uit de nood.

Hij hoort onze bede,
Houdt bij elke schrede
over ons de wacht.
trouw bij dag en nacht.

Zeg de kinderen allen,
dat die God ons mint,
die met welgevallen
neer ziet op elk kind.

De liefde van een kind

De herfstwind speelde met de bladeren van de hoge populieren, die rondom de kerk stonden van het kleine dorpje. Nu eens dwarrelden ze hoog door de lucht, dan weer scheen het alsof ze met elkaar krijgertje speelden. Overal in het kleine straatje lagen ze verspreid, terwijl ze tegen het

hek rondom de kerk op een hoop gewaaid waren.

De kleine Joke had er schik in en speelde met de bladeren. De wind bolde haar rode manteltje als een zeil op een scheepje. Soms leek het alsof ze mee weggewaaid zou worden. Ze had er echt plezier in, zo in de wind te lopen.

Joke was een kleine droomster en haar fantasie voerde haar soms overal heen. Als de wind haar zo voortstuwde verbeeldde zij zich, dat ze zweefde en op de vleugels van de wind werd gedragen, net als de bladeren van de bomen. Dan zag ze in haar verbeelding het dorp onder haar wegglijden en over grote steden met torens gaan, veel hoger dan de kleine toren van het kerkje.

Boven de sterren, dacht ze, daar is de plaats waar God en de engelen wonen. Daar zou de wind ook wel heengaan.

Maar eindelijk ontwaakte ze uit haar dromen en ze zag weer de werkelijkheid.

„Wat zijn de herfstbladeren toch mooi,” dacht ze. „Ik ga de mooiste er uit zoeken en leg die dan in een hoek om ze te drogen.” Joke zocht een mooi rond, bruin en geel getint blad uit alle bladeren die tegen het hek van de kerk lagen.

Terwijl ze zo tussen de bladeren zocht, om de allermooiste er uit te zoeken, zag ze ineens wat schitteren tussen al dat geel.

Hé wat zou dat zijn? Een geldstuk! en nog een en nog een. „Dat heeft iemand zeker verloren”, zei ze tegen zichzelf.

Vlug liep ze er mee naar huis en zei tegen moeder: „Kijk eens moeder, ik heb geld gevonden tussen de bladeren die tegen het hek van de kerk liggen.” In haar hand hield ze drie zilveren rijksdaalders. Moeder keek haar verwonderd aan. „Die heeft iemand zeker verloren,” zei moeder. „Geef mij ze maar, we zullen gauw genoeg horen van wie ze zijn.”

Want het was maar een klein dorpje waar Joke woonde en de mensen wisten alles van elkaar. Ze deelden lief en leed.

Daarom wist de moeder van Joke, dat het gauw genoeg bekend zou zijn wie dat geld verloren had. Drie rijksdaalders was in die tijd voor de mensen in het dorp veel geld.

Toen de moeder van Joke de andere morgen naar de kruidenier ging, stond een vrouw die ze wel kende en aan de andere kant van het dorp woonde, huilend in de winkel. Door haar tranen heen vertelde ze, dat ze al haar huishoudgeld verloren had. Ze wist niet wat ze doen moest.

Jokes moeder voelde zich gelukkig haar te kunnen troosten. Vlug opende ze haar beurs en gaf de bedroefde vrouw haar drie rijksdaalders terug. Wat was de arme vrouw blij. Moeder vertelde hoe Joke het geld tussen de afgewaaide bladeren gevonden had.

Toen Joke 's middags uit school kwam kreeg ze van de vrouw twee kwartjes.

„Dit is voor jou hoor, daar mag je mee doen wat je wilt,” zei ze.

„Dank u wel mevrouw,” zei Joke en haar gezicht straalde. Zo rijk was ze nog nooit geweest, want de vader van Joke verdiende niet zo veel en bovendien had ze meer broertjes en zusjes.

Trots vertelde ze thuis wat ze gekregen had.

„Wat ga je ermee doen?” vroegen haar broers.

„Dat weet ik nog niet”, zei Joke. Zij moest er heel erg over na denken, want ze had zelf nog nooit geld gehad. Zij kon het haast niet geloven, dat ze het zo maar mocht houden.

„Mag ik het heus zelf houden?” vroeg ze aan moeder.

„Ja hoor dat mag, je kunt er mee doen wat je wilt”, zei moeder. Ze wilde wel eens weten, wat Joke er mee zou gaan doen.

Eindelijk zei Joke: „Weet je wat ik er mee ga doen? Ik koop een pak beschuit en wat melk en een pakje anijs. Dan krijgen we vanavond allemaal lekkere anijsmelk met beschuit.”

Anijsmelk vond Joke heel lekker. En ook alle anderen vonden het heerlijk, vooral nu in de herfst. En een beschuit, nou dat was echt iets dat ze niet elke dag kregen.

's Avonds toen de lamp aan was en allen thuis waren, zaten ze rondom de tafel met een heerlijke kop anijsmelk en een beschuit. Het leek echt een feest en Joke genoot natuurlijk het meest van allen. Joke was blij dat ze op het idee gekomen was. En ook haar moeder was blij omdat ze nu zag, dat haar dochttertje het geld niet voor zichzelf gehouden had, maar dat ze aan allen gedacht had. Daardoor had Joke bewezen haar broertjes en zusjes lief te hebben en dat ze niet alleen aan zichzelf dacht.

Het is een heerlijke eigenschap, wanneer mensen, zelfs al zijn ze nog maar kinderen, blijk geven van naasteliefde. Want al is een mens

nog zo sterk en flink en al kun je nog zo goed leren op school en al ben je rijk, wanneer er geen naasteliefde in je hart woont voor andere mensen, dan ben je toch nog arm.

Je kunt alleen werkelijk gelukkig zijn en worden in het leven, wanneer er liefde in je hart woont voor anderen.

De Here Jezus heeft éénmaal gezegd dat liefde de vervulling is van de wet van God. En daarom kunnen ook de kinderen deze wet vervullen, dat wil zeggen, er aan gehoorzamen, door liefde te beoefenen tegenover God en tegenover hun medemensen.

Toen Joke die avond naar bed ging was ze het gelukkigste meisje van de wereld. Ze kon eerst niet slapen en dacht er al maar aan hoe gezellig het was geweest. Zij vond het helemaal niet erg, dat ze nu geen geld meer had, want ze had die twee kwartjes zo besteed, dat haar broertjes en zusjes en ook vader en moeder er ook wat aan gehad hadden en dat maakte haar gelukkig.

Waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen.
Daar woont Hij zelf, daar wordt Zijn heil verkregen.
En leven tot in eeuwigheid.

Het Zendingsgenootschap stelt zich uitsluitend ten doel, de uitgave van goede christelijke lectuur en de verspreiding van het evangelie van Jezus Christus.

De baten, die uit de boekenverkoop voortkomen, worden wederom geheel ten dienste van het evangeliewerk besteed.